

Книга Даниїла - Номер шістдесят дев'ять

Розкриття поколіннєвого циклу: чотири мерзоти адвентизму

Jeff Pippenger

2024-02-02

Бог ніколи не змінюється, і тому адвентизм підлягає суду у своєму четвертому поколінні.

І він покликав чоловіка, зодягненого у вісон, що мав при боці каламар писаря; і Господь сказав до нього: Пройди посеред міста, посеред Єрусалима, і постав знак на чолах людей, що зітхають і стогнуть через усі мерзоти, які чиняться посеред нього. А до інших, у моєму слуху, сказав: Ідїть за ним по місту й бийте; нехай не щадить ваше око, і не майте жалю: повбивайте доценту старих і молодих, і дівчат, і дітей малих, і жінок; але не наближайтеся до жодної людини, на якій є знак; і почніть від Мого святилища. Тоді вони почали від старших мужів, що були перед домом.'

Ісус ось-ось залишить престол благодаті небесного святилища, щоб зодягтися в шати помсти й вилити Свій гнів у вигляді судів на тих, хто не відгукнувся на світло, яке дав їм Бог. "Бо коли присуд за лиху справу не виконується швидко, через це серце синів людських у них повністю налаштоване чинити зло." Замість того, щоб пом'якшитися терпінням і довготерпінням, яке Господь виявляв до них, ті, хто не боїться Бога й не любить правди, зміцнюють свої серця на своєму злому шляху. Але навіть Божому довготерпінню є межі, і багато хто переступає ці межі. Вони переступили межі благодаті, і тому Бог мусить втрутитися й відстояти Свою честь.

Про Амореїв Господь сказав: «У четвертому поколінні вони знову придуть сюди, бо беззаконня Амореїв ще не сповнилося». Хоча цей народ вирізнявся своїм ідолопоклонством і розбещеністю, він ще не наповнив чашу свого беззаконня, і Бог не давав наказу про його цілковите винищення. Люди мали побачити божественну силу, явлену виразним чином, щоб у них не залишилося жодного виправдання. Співчутливий Творець був готовий терпіти їхнє беззаконня аж до четвертого покоління. Тоді, якщо не виявиться жодної зміни на краще, на них мали впасти Його суди.

З безпомилковою точністю Нескінченний і досі веде рахунок усіх народів. Поки Його милість пропонується із закликами до покаяння, цей рахунок залишатиметься відкритим; але коли цифри досягнуть певної межі, встановленої Богом, розпочинається служіння Його гніву. Рахунок закрито. Божественне терпіння припиняється. Більше немає благання про милість за них.

Пророк, вдивляючись крізь віки, бачив у видінні цей час. Народи цього часу були удостоєні небувалих милостей. Найкращі небесні благословення були їм даровані, але зростаюча гординя, жадібність, ідолопоклонство, зневага до Бога і підла невдячність записані проти них. Вони швидко закривають свій рахунок перед Богом.

Але те, що змушує мене тремтіти, — це те, що ті, хто мав найбільше світла та привілеїв, осквернилися панівною беззаконністю. Під впливом беззаконних довкола них багато

хто, навіть із тих, що визнають істину, охололи, і їх несе могутня течія зла. Загальна зневага, кинута на істинну побожність і святість, веде тих, хто не перебуває в тісному зв'язку з Богом, до втрати пошани до Його закону. Якби вони йшли за світлом і корилися істині від серця, цей святий закон здався б їм ще дорожчим, коли його так зневажають і відкидають. У міру того як неповага до Божого закону стає очевиднішою, лінія розмежування між тими, хто його дотримується, і світом стає чіткішою. Любов до божественних приписів зростає в одних тією мірою, якою в інших зростає зневага до них.

Криза стрімко наближається. Швидко зростаючі показники свідчать, що час Божого відвідання вже майже настав. Хоч Він і неохоче карає, проте покарає, і то швидко. Ті, хто ходить у світлі, бачитимуть ознаки наближення небезпеки; але їм не слід сидіти в тихому, байдужому очікуванні руїни, втішаючи себе вірою, що Бог укриє Свій народ у день відвідання. Аж ніяк. Вони мають усвідомити, що їхній обов'язок — старанно трудитися, щоб рятувати інших, звертаючись із твердою вірою до Бога по допомогу. 'Дієва ревна молитва праведника багато може.'

Закваска благочестя ще не зовсім втратила свою силу. У той час, коли небезпека і занепад церкви найбільші, невелика громада, що стоїть у світлі, зітхатиме й ридатиме через мерзоти, які чиняться в краю. Але особливо їхні молитви підноситимуться за церкву, бо її члени чинять за звичаєм світу.

Ревні молитви цих небагатьох вірних не будуть марними. Коли Господь виступить як месник, Він також прийде як захисник усіх, які зберегли віру в її чистоті й зберегли себе незаплямованими від світу. Саме в цей час Бог обіцяв помститися за Своїх обраних, які день і ніч ззивають до Нього, хоч і баряться Він щодо них.

Повеління таке: "Пройди посеред міста, посеред Єрусалима, і постав знак на чолах людей, які зітхають і плачуть через усі гидоти, що чиняться посеред нього." Ці, що зітхали й плакали, звіщали слова життя; вони викривали, наставляли й благали. Деякі з тих, хто безчестив Бога, покалися й упокорили свої серця перед Ним. Але слава Господня відступила від Ізраїля; хоча багато хто й далі дотримувалися форм релігії, Його сили та присутності бракувало. Свідчення, том 5, 207–210.

Ілюстрацією Божого суду, яку Сестра Вайт визначає в цьому уривку, є суд, звершений над містом Єрусалим, яке в останні дні ототожнюється з Церквою адвентистів сьомого дня. Суд завершується при недільному законі, бо саме тоді вкарбовуються печатка Божа та знак звіра. Восьмий розділ книги пророка Єзекіїля окреслює чотири дедалі гірші мерзоти. Перший вірш підкреслює, що видіння слід розуміти безпосередньо перед закінченням часу випробування, вказуючи п'ятий день шостого місяця шостого року.

Єзекіїль не мусив включати те історичне посилання. Він міг просто написати: «І сталося, коли я сидів у домі своєму, а переді мною сиділи старійшини Юди, тоді рука Господа Бога там зійшла на мене». Той факт, що він включив згадку про день перед «666», є пророчою вказівкою для дослідників пророцтв. Ця згадка призначена для тих, хто має перемогу над числом імені звіра; вони знають, що «666» — це елемент Одкровення Ісуса Христа, яке

розпечатується незадовго до закриття часу випробування. Вони знають це, бо вони — народ Божий, який, за словами Петра, «колись не був народом Божим».

У Першому посланні Петра, у другому розділі, люди, які тепер є народом Божим, «скуштували, що Господь милостивий». Вони — ті, хто пророчо «з'їли» Слово Боже, на відміну від тих, хто відмовився їсти Слово Боже. Усі пророки говорять про останні дні, а в шостому розділі Івана Ісус сповістив, що Його учні мають їсти Його тіло й пити Його кров. У тому розділі учні, які відмовилися їсти Його тіло й пити Його кров, зробили це у вірші шістдесят шостому.

Від того часу багато його учнів відступили і більше не ходили з ним. Івана 6:66.

Мудрі, які в останні дні їдять плоть і п'ють кров Христа, розуміють, що Христос як Пальмоні є Дивним Обчислювачем, і вони впізнають Його підпис, коли його представлено. Число «665» у першому вірші восьмого розділу книги Єзекіїля є там для кожного, хто хоче побачити, що воно вказує принаймні на два важливі пророчі моменти. Перше: що послання слід розуміти як таке, що охоплює період часу до недільного закону. Друге: що число «666» міститься в одному з лише двох віршів у книзі Об'явлення, які супроводжуються вказівкою, що «мудрі» зрозуміють в останні дні.

Ось мудрість. Хто має розум, нехай обчислить число звіра: бо це число людини; і число його — шістсот шістдесят шість. Об'явлення 13:18.

«Мудрі», які розуміють примноження знання в останні дні, коли буде розпечатане Об'явлення Ісуса Христа, знатимуть, що «666» — важливий пророчий символ, бо вони здобули перемогу над цим числом. Тому Єзекііль у восьмому розділі подає наростаюче відступництво, представлене чотирма дедалі тяжчими мерзотами. Остання з них виявляє нерозумних, що поклоняються сонцю, тим самим означаючи суд над Єрусалимом (Адвентизмом) в останні дні. Той суд відбувається в четвертому поколінні. Чотири мерзоти є символами чотирьох поколінь лаодикійського Адвентизму.

Перше покоління почалося у 1863 році з повстання проти Мойсеєвої клятви «сім разів». Через двадцять п'ять років проявилось повстання 1888 року. Через тридцять один рік відбулося повстання 1919 року, представлене книгою В. В. Прескотта «Вчення Христа». Ще через тридцять вісім років, у 1957 році, відбулося повстання, представлене книгою «Питання щодо доктрини». Тепер ми почнемо демонструвати, чому ці чотири віхи відповідають чотирьом мерзотам восьмого розділу книги Єзекіїля.

У 1863 році Лаодикійський адвентизм запровадив нову таблицю, щоб замінити дві таблиці, які були виконанням наказу другого розділу книги Аввакума: «напиши видіння і зроби його ясним на таблицях». Таблиця 1863 року вилучила «сім часів» із пророчої ілюстрації, хоча на двох священних таблицях вони були разом із 1260, 1290 і 1335. У Аввакума наказ зазначав, що таблиці (у множині) будуть опубліковані так, щоб «той, хто читає, міг бігти». Таблиця 1863 року була настільки невлучною, що до неї довелося додати пояснювальний аркуш. Неможливо було подивитися на таблицю 1863 року й «бігти» без додаткового аркуша.

І Господь відповів мені й сказав: Запиши видіння і виразно накресли його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Аввакума 2:2.

Карта 1863 року була підробкою, створеною, щоб приховати справжню, саме так, як Вільям Міллер бачив у своєму сні. Дві священні карти були символом завіту, який Христос уклав із народом, що щойно прийняв позицію істинного протестантського рога звіра із землі. Ці дві карти являли собою символ завітних взаємин між міллеритами та Христом, який раптово прийшов до Свого храму в 1844 році, і коли Він прийшов, Він прийшов як Вісник Завіту. Давній Ізраїль ілюструє сучасний Ізраїль, і коли Христос вивів давній Ізраїль із рабства Єгипту, це було прообразом часу, коли Він мав вивести сучасний Ізраїль із рабства тисячі двохсот шістдесяти років папського панування. Сестра Вайт неодноразово підкреслює ці дві історії як паралельні.

"Над нами сяє нагромаджене світло минулих віків. Запис про забутливість Ізраїлю збережено для нашого просвітлення. У цей час Бог узявся зібрати Собі народ з кожного народу, племені та мови. В адвентному русі Він діяв заради Своєї спадщини, так само як Він діяв для ізраїльтян, виводячи їх із Єгипту. У великому розчаруванні 1844 року віра Його народу була випробувана, як і віра євреїв при Червоному морі." Свідчення, том 8, 115, 116.

Коли Господь уклав завіт зі стародавнім Ізраїлем, Він дав дві скрижалі на знак завітних взаємин. Коли Господь уклав завіт із сучасним Ізраїлем, Він дав дві таблиці на знак завітних взаємин. Дві скрижалі Десяти Заповідей є прообразом двох таблиць Авакума. Він дав їм дві скрижалі невдовзі після переходу через Червоне море, що сестра Вайт пов'язує з великим розчаруванням 1844 року. Невдовзі після 1844 року, з погляду пророчої історії, Господь дав другу таблицю. Стародавній Ізраїль став зберігачем Божого закону, а сучасний Ізраїль став зберігачем не лише Божого закону, але й тих великих пророчих істин.

«Бог покликав Свою церкву в наші дні, як Він покликав стародавній Ізраїль, бути світлом на землі. Могутнім різцем істини — вітками першого, другого і третього ангелів — Він відділив її від церков і від світу, щоб привести її у священну близькість до Себе. Він зробив її зберігачем Свого закону і довірив їй великі пророчі істини для цього часу. Подібно до священних одкровенень, довірених стародавньому Ізраїлю, ці істини є священним дорученням, яке слід передати світові». Свідчення, том 5, с. 455.

Перші дві Заповіді виявляють Божу ненависть до ідолопоклонства, і в цих перших двох Заповідях Він зазначає, що суд вершиться до третього й четвертого покоління, бо Він зазначає, що Він — Бог ревнивий.

Закон тоді було проголошено не лише для блага євреїв. Бог вшанував їх, зробивши їх охоронцями й хранителями Свого закону, але він мав зберігатися як священне доручення для всього світу. Приписи Декалогу придатні для всього людства, і їх було дано для наставлення й керівництва всіх. Десять заповідей, короткі, всеохопні й авторитетні, охоплюють обов'язок людини перед Богом і перед ближнім; і всі вони засновані на великому основоположному принципі любові. «Люби Господа, Бога свого, усім своїм серцем, і всією своєю душею, і всією своєю силою, і всією своєю думкою; і

свого ближнього — як самого себе». Луки 10:27. Див. також: Второзаконня 6:4–5; Левит 19:18. У Десяти Заповідях ці принципи детально розкриті й застосовані до стану та обставин людини.

"Не матимеш інших богів переді Мною."

Єгова, вічний, самоіснуючий, нестворений, Сам є Джерелом і Тим, хто підтримує все, — єдиний має право на найвищу пошану й поклоніння. Людині заборонено надавати будь-чому іншому першість у своїх почуттях чи служінні. Усе, що ми плекаємо і що веде до послаблення нашої любові до Бога або перешкоджає служінню, належному Йому, з того ми робимо собі бога.

'Не роби собі різьби чи жодної подоби того, що на небі вгорі, і що на землі внизу, і що у водах під землею: не вклоняйся їм і не служи їм.'

Друга заповідь забороняє поклоніння істинному Богові через зображення чи подоби. Багато язичницьких народів стверджували, що їхні зображення є лише фігурами або символами, через які поклонялися Божеству, але Бог проголосив таке поклоніння гріхом. Спроба зобразити Вічного матеріальними предметами применшувала б уявлення людини про Бога. Розум, відвернений від нескінченної досконалості Єгови, тягнувся б до створіння, а не до Творця. І чим більше применшувалися уявлення про Бога, тим більше деградувала б людина.

«Я, Господь, Бог твій, — Бог ревнивий». Тісний і священний зв'язок Бога з Його народом зображений в образі шлюбу. Оскільки ідолопоклонство є духовним перелюбом, Боже невдоволення ним доречно називають ревнощами. Патріархи і пророки, 305, 306.

Божа ревність особливо проявляється проти ідолопоклонства, і не випадково, що першою мерзотою у восьмому розділі книги Єзекіїля є "образ ревнощів".

І сталося в шостому році, в шостому місяці, п'ятого дня місяця, коли я сидів у своєму домі, а старійшини Юди сиділи переді мною, тоді рука Господа Бога там була на мені. І побачив я, і ось подоба, як вигляд вогню: від вигляду його стегон і донизу — вогонь; а від стегон його й угору — як вигляд сяйва, як колір бурштину. І він простяг подобу руки й ухопив мене за пасмо мого волосся; і дух підняв мене між землею та небом і переніс мене в Божих видіннях до Єрусалима, до входу внутрішньої брами, що звернена на північ, де було місце образу ревнощів, який викликає ревнощі. І ось, слава Бога Ізраїля була там, згідно з видінням, яке я бачив у долині. І сказав він мені: Сину людський, піднеси тепер очі свої в бік півночі. І я підніс очі свої в бік півночі, і ось, на північ, при брамі вівтаря — цей образ ревнощів при вході. Єзекіїля 8:1–5.

Образ ревнощів — це перша з чотирьох послідовно зростаючих мерзот, які були показані Єзекіїлю. Образ ревнощів символізує початок першого з чотирьох поколінь наростаючого бунту в адвентизмі. Перше покоління почалося 1863 року.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

«Кожен із давніх пророків говорив не стільки для свого часу, скільки для нашого, так що їхнє пророкування має силу для нас. “Усе це траплялося з ними як прообрази; а написано нам на науку, що досягли останніх віків”. 1 Коринтян 10:11. “Їм було відкрито, що не для себе самих, а для нас вони служили тим, що нині сповіщене вам через тих, хто звіщав вам Євангеліє Духом Святим, посланим із неба, — у що бажають проникнути ангели”. 1 Петра 1:12....»

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.